

Isamaaline hing minu rinnus

Lugupeetud kaasmaalased!

On käes järjekordne rõõmuhõisete päev, igati tähtis ja mäletamist väärt kuupäev.

Alustaksin oma kõnet vennaliku anekdootiga. Anekdoot - see kõlab nagu nali, kuid nali võib vahel olla õpetlikum kui ülikooliloeng.

Reamehed on rivistatud ja astub juurde vanemseersant. Ta pöördub reamees Antsu poole: „Reamees Ants, mis on isamaa?“

Reamees Ants seepeale: „Ma ei tea!“

Vanemseersant vangutab pead ja pöördub seejärel reamees Jaani poole: „Reamees Jaan, mis on isamaa?“

Reamees Jaan vastab: „Isamaa on minu ema!“

Peale rahuldava vastuse saamist pöördub vanemseersant taas reamees Antsu poole: „Reamees Ants, mis on isamaa?“

Reamees Ants mõtleb, ütleb: „Isamaa on reamees Jaani ema!“

Vanemseersant vastab: „Jah Ants, kuid isamaa on ka sinu ema! Said aru?!“

Reamees Ants seepeale: „Jah!“ vastas reamees Ants.

Vanemseersant küsis: „Mis sa aru said?“

Reamees Ants vastas: „Sain aru, et ma olen reamees Jaani vend!“

Mida nüüd tunda, mida öelda, mida mõelda? Kas reamees Ants on rumal või sai ta valesti aru? Otse loomulikult ei ole ta rumal ega saanud valesti aru. Kuidas ta olekski pidanud saama teisiti aru, kui keegi ei õpeta. Kes peaks õpetama? Elu õpetab, olukorrad õpetavad.

Jäädes vennaliku teema juurde, siis minu arust oleme me kõik vennad, hingevennad. Nii nagu vallad moodustavad maakonna, nii ka vennad vennaskonna, nii nagu maakonnad riigi, terviku, nii ka vennaskonnad moodustavad terviku. Isegi kui inimesed on üksteisest kaugel eemal, meie siin, teised mujal, siis me ikka hingame üht, isamaa õhku, seisame ühel isamaa pinnal, Eestimaa pinnal.

Tänapäeval on vast küllalt aktuaalne teema Eestist väljaränne. Lihtsalt minnakse. Kui muidu öeldakse, et „mine ja jää!“ või „mine ja ära enam tagasi tule!“, siis oleksid need väga head väljendid kirjeldamiseks mõnda muud olukorda, aga kodumaalt lahkumisel ütleksin, et „mine, aga tule tagasi!“ Kodumaa eelistab omi. Aga miks tagasi, miks ma peaksin tagasi tulema, kui mujal on parem? Vastus on väga lihtne: kui üks MEIST läheb, peab keegi NEIST asemele tulema ja täitma tühja koha. Ning nii nagu kodumaa eelistab omi, siis ka kaasrahvuslased eelistavad omi.

Kindlasti on paljudel plaan ära minna parematele jahimaadele. Tunnistan, et ka minul on, aga see ei rebi mu isamaalist hinge rinnust ja isamaalist verd mu soontest. Ma lähen, aga ma ka tulen. Alati olen valmis kaitsma vaid seda üht, meie Eestimaad. Ja kes ei tahaks saada kodumaa mullaga üheks ning et meie ase saaks korrastatud ajal, mil me ise enam seda korrastada ei saa ja hingata edasi koos kodumaaga, selleks saame teha vaid üht – OLLA SIIN, kodumaal, mida armastame.

Nii nagu olukord ülesrivistuses õpetas reamees Antsu, nii ka elu ja olukorrad on õpetanud, karastanud, julgistanud, teinud paremaks meie Eestit. Võib-olla meie mineviku mitmekesisus on taganud meie püsijäämise, edukuse siiani. Meil on kogemustepagas, millele toetuda. Kogemusi on nii häid kui halbu, kuid ärgem rääkigem täna üldse negatiivsetest kogemustest ja minevikust. Räägime tulevikust, sest see ootab meid ees ja saame anda endast parima. Minevik on nüüdseks seljatatud.

Palju õnne Eesti riik, eesti rahvas, eesti rahvus!

Rivo Reinsalu 12 SST